

tilbagestaaende, forhaabentlig korte Tid af Samlingen."

Dam: Ja, jeg vilde for mit Bedkommende ønske, at den ærede Ordfører havde Ret i, at Samlingen snart skal sluttes, men det kan han jo paa ingen Maade vide noget Bestemt om, det beror jo paa det høie Ministerium, naar det behager dette at slutte Rigsdagen. Men det forekommer mig, at det høie Thing her paatager sig et fuldstændigt Ansvar for, at denne Sag — og jeg kan tilføie denne vigtige Sag — ikke bliver fremmet, ved at vedtage den foreslåede Dagsorden. Det var dette, jeg vilde fraraade det høie Thing.

Den fungerende Indenrigsminister (Melleman): Jeg vil blot tillade mig et Par Bemærkninger, som jeg, ihvorvel Diskussionen jo kun dreier sig om Dagsordenen, dog ikke godt kan lade være med at gjøre, efter hvad der er fremkommet fra den ærede Landstingsmand her lige overfor (Dam). Til Forebyggelse af enhver Misforstaaelse maa jeg nemlig udtale, hvad jeg ogsaa udtalte i det andet Thing, at dersom Samlingen skulde løbe til Ende, uden at denne Sag blev ordnet ved Lov, maa Regjeringen forbeholde sig sin Ret til administrativt at ordne Forholdet, saaledes som Fornødenhederne kræve det, og navnlig til, hvis det skulde findes uforsvarligt længere at holde Driften af de to Baner adskilt, da at iværksætte en Sammensmeltning. Jeg skjønner ikke rettere, end at Regjeringen har fuldstændig opfyldt, hvad der fra Regjeringens Side kan gjøres i Henhold til det Tilhug om en Lovordning, som foreligger i Loven af 1867 og i Loven af 1880, derved at dette Lovforslag har været forelagt saavel i forrige Samling som i denne. Jeg skal endvidere kun tilføie, hvad jeg mindede om i det andet Thing, at denne Sag blev forelagt i det andet Thing den 27de Oktober, og at den først er kommet over i dette Thing nu i den anden Halvdel af Mai. Jeg tror ikke, at der behøves noget yderlige Raisonnement for at gjøre det klart for Enhver, hvis Skyld det er, dersom denne Samling maatte gaa til Ende, uden at denne Lov er behandlet til Ende. Hvad iøvrigt Spørgsmaalet om Samlingens Varighed angaar, kan jeg kun dertil sige, at jeg jo under alle Omstændigheder deler den Forventning, at den ikke vil vare længe, men at det er en fuldkommen Misforstaaelse, naar man tror, at Regjeringen vilkaarligt kan slutte Samlingen. Spørgsmaalet om, naar Samlingen kan sluttes, beror jo, som Alle vide, paa en anden Sags

Afgjørelse, med hvilken Regjeringen netop er henvist af Omstændighederne til at afvente Rigsdagens Afgjørelse. Hvornaar denne Afgjørelse falder, kan jeg ikke have nogen bestemt Mening om, men man har jo Lov til ligesom den ærede Landstingsmand at haabe, at det ikke vil vare ret længe. Da der her tales om Dagsordenen, skal jeg ikke komme ind paa de Enkeltheder, som det ærede Medlem her overfor fremkom med. Jeg skal ikke gaa videre ind paa, at dersom en Centralisation af Banebestyrelsen skal finde Sted, dennes Sæde da vanskeligt kan tænkes at være andetsteds, end hvor Regjeringens Sæde er, og heller ikke skal jeg gaa ind paa de Betragtninger, det ærede Medlem anstillede angaaende det Forslag, som blev forkastet i det andet Thing, og som gif ud paa et Slags Tilsynsraad, der jo iøvrigt paa ingen Maade efter det forkastede Endringsforslag var tænkt sammensat paa den Maade, som det ærede Medlem nævned. Med Hensyn til Dagsordenen skal jeg kun udtale, at jeg efter den Opfattelse, jeg har, jo ogsaa maa være tilbøielig til at antage, at Samlingen er saa vidt fremskreden, at der kun er ringe Haab om, at der kan bringes Noget ud af denne Sag, og at jeg iøvrigt naturligvis ganske maa overlade det til Thinget at tage sin Bestemmelse om, hvorledes det vil stille sig paa dette Punkt.

Madsen: Naar jeg tidligere forlangte Ordet, var det min Mening, at jeg vilde have talt noget om selve Lovforslaget, men jeg fravalde Ordet, fordi det kun var en Dagsorden, som laa for. Efter hvad jeg nu har hørt af den høitærede Minister, finder jeg imidlertid Anledning til igjen at bede om Ordet.

Den fungerende Formand: Det ærede Medlem vil lægge Mærke til, at det kun er Dagsordenen, der er til Forhandling.

Madsen: Ja, jeg skal ogsaa holde mig til Dagsordenen. Det var navnlig den Bemærkning, at dersom der ikke udkommer nogen Lov — og det vil jo ikke ske, dersom denne Dagsorden vedtages — forbeholder Regjeringen sig at ordne Sagen administrativt, som jeg fandt var forunderlig paa et Omraade som dette, der er det største finantzielle Omraade, vi have. Som min ærede Meningsfælle til Høire (Dam) har bemærket, have jo Statsbanerne en Værdi af 150 Millioner Kr. og andrage en Indtægt af 13,300,000 Kr. og en Udgift af over $9\frac{1}{2}$ Million Kr. for indværende Aar, altsaa en overordentlig stor Del af hele Statens